

Antonie Angrová, rozená Kubíková, se narodila roku 1916 v Kněždubě u Hodonína. Pocházela ze čtyř sourozenců. V roce 1932 se přivdala do Strážnice za Františka Kýra, oba manželé pracovali v zemědělství, jejich manželství zůstalo bezdětné. Na události podzimu 1942 a zimy 1943 vzpomíná paní Angrová takto:

„Na podzim ve dváštýřicátém sa začalo vykládat, že pojedem pryč, ale to bylo jak na práce, že pojedem. Volali nás na četníky, brali nám tam obtisky prstů a fotografovali nás. Nekeří nám tenkrát říkali: „Rači bysme vás viděli za horama,“ jak by nám dávali znamení, že utéct. Ale eště sa nic nedálo. Až potom, ale za půl roku, došli zas četníci a že bysme sa vypravili, šatů nabrali a všeckého a šli na nádraží.

Napřed nás vezli do Olomúca. Tam sme byli tuším tři dni, v takěj hospodě velikej, sál tam byl, eště dnes si to pamatuju. A fčíl došli Němci a viděli, že jsme opravdu všecí šikovní. Tak jeden, ten vysoký, nám říkal: „Jedného každého z každěj obce si vyvolte, nejstaršího, to si určíte mezi sebu, a ten nech ide k telefonu a zatelefonuje na každú svoju obec. A léci dojedú pro vás, já nevím do třetí lebo do půl třetí lebo do dvoch hodin, tak si vás možú vzít dom.“

Jedině dojeli Vrbčané a Veličané, nastrójení, jak když idú na slavnost, v krojoch, v kamizolách. Tých Vrbeckých vzali všeckých. Chceli napře jenom Jožku Kubíka, ale ona prosila, aj klekla na kolena, a oni potom aj ju vzali, tú jeho ženu. Velických vzali také. Ale z Kněžduba nedojel nikdo, z Petrova a z Lipova nikdo, ze Strážnice taky nikdo nedojel.

Tady ve Strážnici to udělal starosta Šmejkal a sedláci, co byli na obci... Tenkrát se v radě dlúho dohadovali a nemohli se domluvit. Až nakonec ten Sochor a ten Pištělka, co byli radní, vybojovali aspoň to, že sa ujednali pro pět rodiny, takových tých bezdětnějších. Ten Pištělka, ten orodoval velice, aspoň tých pět rodin, aby mohl vyzdvihnút, ale už to nešlo. „Předal jsem transportní listinu,“ řekl ten, co to chodil, ten konduktér, „nemožu už nic dělat. Ten počet lidí tam mosí pasovat. Dybyste došli o chvílenku dřív, tak sem to škrkl a bylo to.“ Takovou náhodu sme měli, velice špatnú náhodu.

Strážničané nás eště viděli na nádraží. Je tady jedna, Majka Kořenčena, šak je na světě a posavád na to vzpomíná, jak mňa chytla okolo krku a jak naříkala, že si nás neberú dom. Všecí bečali a my s něma, velice. Nebylo to nic platné.

To už jsme byli ve vagóně a jeli jsme. Z Ostravy jsme jeli bez zastávky. No a potom už jsme dojeli do Osvěncína a ten vlak zastavil až načisto v lágroch. Vyšli sme ven, všecí, aj s děckama, a fčíl tam slézali z vagónů aj druzí tý lidé. Tam nás už čekali vojáci se psáma a my sme poznali do jakovej hrúze ideme, to sme poznali. No a šli sme po takovej, eště to tam nebylo spravené, po takovej cestě necestě. A fčíl sme viděli všecí ohrazděné týma drátama a tých lidí tam. Vedle nás šli vojáci, až nás dovedli do cigánského lágru a dávali nám ty čísla. Já dostala 4883.“

Paní Angrová byla z Osvětimi transportována do Ravensbrücku a později do Kraslic (pobočky tábora ve Flossenbürgu). Z Kraslic byly vězenkyně po bombardování vyvedeny pochodem, ze kterého se skupince žen, včetně paní Angrové, podařilo uprchnout. Během několik týdnů jara 1945 se na cestě skrývaly, postupně se dostaly do Karlových Varů, Prahy a vlakem do Uherského Hradiště. Do Strážnice došli pěšky 1. května 1945.

Literatura: Nečas, C., Nemůžeme zapomenout, 1993, s. 68-76